

Лука Станисављевић, IV4
ОШ „Радоје Домановић“

„Мач Кнеза Стефана“, Драган Лакићевић

У овом роману Драган Лакићевић је успео да опише времена када је турско царство било на нашим просторима и када су Османлије освојиле нашу државу. Књига ми је била веома занимљива, али и тужна. Иако је садржај историјски, писац га је написао језиком разумљивим нама, деци.

У почетку главни лик био је Бели, а у наставку Миош. Миошина мајка, Загорка, била је врло вредна и радна, мада није имала ничију помоћ око подизања детета. Чудотворни мач кнеза Стефана, до кога су дошле Османлије, омогућио им је да још више ојачају своју моћ и да истовремено ослабе Србију. Османлија је захваљујући подршци украо мач који је лежао на посмртним остацима кнеза Стефана, у манастиру.

Бели је био необичан човек. Стално се чудно смејао. Неко га удари – он се смеје, на свој посебан начин. Имао је седу косу, иако је био млад човек. Сви су му заборавили право име, он је за народ био Бели. Патње кроз које је пролазио наш народ у тим временима осликава судбина Миошине мајке коју су Турци једном, уз поток, мучки пребили, али су, на сву срећу престали, јер их је запрепастио звук мистериозног рога. Народ је мислио да им нема спаса, али Миоша, његов друг Добрија и Бели су знали да ће имати шансе за преокрет, ако се некако докопају мача. Када се Мерима појавила, Миоша се са њом много зближио. Миош и Мерима су у агиној кули учили са учитељем. Тада је он рекао Мерими да ухвати и баци у канал све што од предмета излети кроз прозор. То су успели и да ураде. Миоша је бацио мач кроз прозор, а Мерима га је убацила у канал. Добрија је чекао барем пола сата уз канал, мало даље док се мач није појавио у води. Тек што га се докопао, турски шпијун Љуба Губа га је ухватио. Након тих узбуђења, појавио се Бели и одвезао Добрију који је успео да побегне са мачем. Дан касније одиграла се битка у којој су Срби победили. Добрија је постао нови хајдучки члан – Зеко, а Миоша вођа хајдука – харамбаша.

Тако је српски народ дошао до правде, победом у најважнијој бици. Нису се предали, веровали су, сарађивали и дошли до слободе после вишевековних патњи и борби, што нас учи да никада не одустајемо, да будемо храбри, искрени и да негујемо своју традицију.

Лука Станисављевић, IV4
ОШ „Радоје Домановић“

Лидија Вранић
+381 64 3454 198
lidija66vranic@gmail.com